

Η προσευχή μας για τους άλλους

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Όταν ακούμε για προσευχή, συνήθως έρχονται στη σκέψη μας δύο πράγματα: Τι να ζητήσω και τι να ζητήσω για μένα ή τους δικούς μου. Φαίνεται πως η φιλαυτία αγγίζει όλες τις πτυχές της ζωής, τις καθορίζει και τις μολύνει.

Όμως, στη Βασιλεία του Θεού εισέρχονται όσοι, κατά το λόγο του Κυρίου, αγωνίζονται να εφαρμόσουν το «απαρνησάσθω εαυτόν», όσοι, δηλαδή, αγαπούν υπερβαίνοντας τον εγωκεντρισμό τους.

Όλοι οι φίλοι του Χριστού, στοιχώντας στη διδασκαλία και στη ζωή Του, αφήναν τον εαυτό τους και ξανοίγονταν στην απεραντοσύνη της αγάπης, που αγκαλιάζει όλο τον κόσμο «όπου γης», συμμετέχοντας καρδιακά στον πόνο και τα βάσανά του.

Πιο πολύ αυτή η συμμετοχή εκφράζεται στην προσευχή. Ο άγιος Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής έγραφε σε μια επιστολή του: «Αν κάποιος ήθελε να είναι κοντά μου, θα άκουγε τις ευχές μου και τους στεναγμούς μου και θα έβλεπε τα δάκρυα που χύνω για τους αδελφούς μου. Όλη τη νύχτα προσεύχομαι και φωνάζω: Κύριε, ή σώσε όλους τους αδελφούς ή σβήσε και μένα. Δεν θέλω τον Παράδεισο μόνος!»[\[1\]](#).

Κι ο άγιος Πορφύριος ο Κausοκαλυβίτης έλεγε: «Δεν μπορείς να σωθείς μόνος σου, αν δεν σωθούν και οι άλλοι. Είναι λάθος να προσεύχεται κάποιος μόνο για τον εαυτό του, για να σωθεί ο ίδιος. Πρέπει να προσευχόμαστε για όλον τον κόσμο, να μη χαθεί κανένας»[\[2\]](#).

Η εκκλησία, ως κοινότητα - σχέση, σηματοδοτεί τον Παράδεισο, ενώ η μοναξιά, ο εγωκεντρισμός, δείχνει το αντίθετο· αυτές είναι οι καταστάσεις που βιώνονται από το νυν αιώνα και καθορίζουν την αιώνια μέρα.

Βέβαια, η αγάπη εκδηλώνεται με ποικίλους τρόπους· όλοι όμως οι τρόποι πηγάζουν από την αγαπώσαν καρδιάν. Η προσευχή «υπέρ όλου του κόσμου» είναι γνώρισμα των ανθρώπων που αγαπούν όχι συναισθηματικά αλλά υπαρξιακά, με το είναι τους, γι' αυτό και ουσιαστικά.

Ποιος όμως μπορεί να καυχηθεί για την τέλεια αγάπη, χωρίς ίχνος εγωισμού; Στο σημείο που νικάμε τον εγωισμό αυξάνεται και η αγάπη όπως και το αντίθετο. Έτσι, πορευόμαστε, αγωνιζόμαστε, θέλουμε. Τα υπόλοιπα θα τα κάνει η Χάρη του Θεού,

που «τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληροί».

Αν η ποιότητα, όπως και ο χρόνος που διαθέτουμε στην προσευχή, δείχνουν σε μας τη σχέση που έχουμε με το Θεό, έτσι δείχνει σε μας και η προσευχή που κάνουμε για τους άλλους, την ποιότητα της αγάπης μας.

Κι αν προσευχόμαστε αρχικά εγωκεντρικά, όπως το παιδί ζητά από το γονιό του συμφεροντολογικά να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, είναι όμως μια επικοινωνία. Σιγά-σιγά μπορεί αυτή η ασθενική επικοινωνία να εξελιχθεί σε κοινωνία, μέσα στην οποία θα συναντούμε τους ανθρώπους για να γίνει ο πόνος τους πόνος μας, βιώνοντας το ομοούσιο της ανθρώπινης φύσης.

Τότε θα βιώσουμε την εγγύτητα της Βασιλείας του Θεού, την αγάπη Του, την ομορφιά να ανήκεις στην ανθρωπότητα, στη μεγάλη οικογένεια που έχει το Θεό πατέρα.

[1] Πρεσβ. Διονυσίου Τατσή, Διδαχές Γερόντων, εκδ. Μέλισσα, 1996, σ.31

[2] Ο.π.π. σ.33

isagiastriados.com

<https://bit.ly/3q2Y2km>